

136-ий окремий батальйон територіальної оборони 114-ї окремої бригади територіальної оборони Збройних Сил України

**ВІД ЗАХИСТУ
РІДНОЇ ЗЕМЛІ –
ДО ОБОРОНИ УКРАЇНИ**

10 вересня – День пам'яті загиблих та зниклих безвісти військовослужбовців 136-го окремого батальйону територіальної оборони 114-ї окремої бригади територіальної оборони Збройних Сил України.

Для Баришівської громади історія 136-го батальйону має особливе значення, адже мова не лише про військовий підрозділ, а про частину новітньої історії нашої громади, Броварщини та Київщини, написаної мужністю наших земляків.

10 ВЕРЕСНЯ -

**ДЕНЬ ПАМ'ЯТІ ТА ШАНИ
ВІЙСЬКОВОСЛУЖБОВЦІВ 136-го ОБ ТрО**

ЗАГИБЛИМ — ВІЧНА СЛАВА. ЗНИКЛИМ БЕЗВІСТИ — НАДІЯ ТА ПАМ'ЯТЬ.

136-й окремий батальйон територіальної оборони почав формуватися ще до початку повномасштабного вторгнення військ російської федерації в Україну. Його штаб був розгорнутий у Баришівці і ще з грудня 2021 року запрошував до своїх лав резервістів, учасників антитерористичної операції та операції Об'єднаних сил, спортсменів і громадських активістів – людей різного віку та професій, аби підготуватися і у разі небезпеки стати на захист своєї землі.

24 лютого 2022 року ця небезпека стала реальністю. Із перших годин повномасштабного вторгнення до штабу почали масово приходити добровольці – представники місцевого самоврядування, освітяни, спортсмени, тренери, мисливці, громадські активісти та люди різного віку і різних професій. Серед них були ті, хто вже мав військовий досвід, і ті, хто до цього ніколи не тримав у руках зброї. Не вагаючись, вони залишали свої родини, ставали в черги, щоб отримати зброю й стати на захист України та рідної громади.

Серед жителів Баришівської громади, які стали до лав територіальної оборони, були депутати Баришівської селищної ради Андрій Дзіневський, Олександр Ільченко, Сергій Щербак, який на той час

був директором Баришівського ліцею імені Миколи Зерова зі своїм сином Богданом і

тестем Михайлом Петровичем; учасники АТО Михайло Семенченко та Олександр Коваль, голова громадської організації «Служба оборони Баришівського району» Василь Кулик, депутатка Броварської районної ради і громадська активістка Віра Матісько...

Пліч-о-пліч із ними стали люди, які ще вчора навчали та тренували дітей. Серед них – тренери Баришівської дитячо-

юнацької спортивної школи: з дитячого футболу – Олександр Костенко та Андрій Ременюк, з тенісу – Микола Ковтун; засновник і президент спортивного клубу «Легенда» Олег Лужевський, тренер з боксу СК «Легенда» Володимир Кравцов; футболісти – Дмитро Беспятчук, Олександр Онопченко, а також люди з активною громадянською позицією – Руслан Науменко, Сергій Скорик, Ігор Дмитренко.

Для когось із них військова справа вже була знайомою, для когось починалася зовсім нова сторінка життя. Але 24 лютого майже сотню добровольців із Баришівської громади об'єднувало одне – ворог прийшов на їхню землю, до їхніх домівок, і цю землю потрібно було захищати.

У перші тижні повномасштабної війни Броварський напрямок став одним із ключових напрямків оборони столиці.

Військовослужбовці 136-го батальйону разом з іншими підрозділами Сил оборони України захищали Броварщину та підступи до Києва, тримали рубежі на річці Трубіж, діяли на напрямках руху російських окупаційних військ.

Особливе значення ця оборона мала для Баришівської громади. Ворог перебував зовсім поруч. Перемога, Лук'янів-

ка, Рудницьке опинилася під російською окупацією, інші населені пункти – під постійною загрозою їх захоплення.

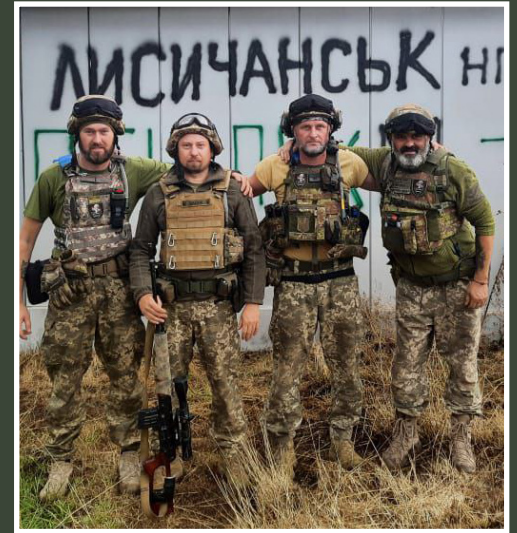
Бійці територіальної оборони разом із військовослужбовцями регулярних підрозділів Збройних Сил України не допустили подальшого просування ворога, зокрема через Гостролуччя й Селище до Баришівки, а після відступу російських військ брали участь у звільненні та зачистці деокупованих населених пунктів Броварського району та Київщини.

Для багатьох із них це була війна буквально за власний дім – за вулиці, якими вони ходили щодня, за школи, у яких навчалися їхні діти, за рідних, які залишалися зовсім поруч.

Бойовий шлях військовослужбовців батальйону проліг через Донецчину, Луганщину та Харківщину. Лисичанськ, Сіверськ, Бахмутський напрямок, Куп'янщина – ці назви назавжди залишилися в історії підрозділу та долях його воїнів.

Після звільнення Київщини війна для 136-го батальйону не закінчилася. Після бойової підготовки та злагодження військовослужбовці були направлені на Схід України, де виконували завдання на найскладніших ділянках фронту.

На жаль, бойовий шлях 136-го батальйону має свою високу і страшну ціну. Серед військовослужбовців батальйону, яких втратила Баришівська громада, – Дмитро Чередніченко, Володимир Сторожук, Віталій Карпенко...

Дмитро Чередніченко із позивним «Чердак» загинув 24 грудня 2023 року біля населеного пункту Виїмка Бахмутського району Донецької області. На позицію, де перебували Дмитро та його побратими, влучила ворожа протитанкова керована ракета. Через інтенсивні ворожі обстріли майже тиждень не було можливості евакуювати тіло Захисника. Йому було 40 років.

Володимир Сторожук («Ісус») загинув 30 травня 2024 року поблизу Іванівки

Куп'янського району Харківської області. Від березня 2022 року і до останнього бою він пройшов довгий шлях – від звільнення рідної Київщини до Бахмута, Донеччини та Куп'янщини. Йому було 42 роки.

Віталій Карпенко, який ще у 2021 році підписав контракт із батальйоном територіальної оборони, що формувався у Баришівці, також назавжди залишився у строю, попрощавшись із життям 26 грудня 2024 року у 48-річному віці.

Їхні імена – частина історії 136-го батальйону і частина історії Баришівської громади.

Особливо болючою частиною історії 136-го батальйону залишаються долі військовослужбовців, які зникли безвісти під час виконання бойових завдань.

Серед них – наші земляки Тарас Бондарчук, Іван Колодяжний, Сергій Свірський. Для їхніх родин війна триває щодня – у чеканні, пошуку інформації та надії.

Допоки немає остаточної відповіді про долю кожного з них, ми чекаємо разом із їхніми родинами. Пам'ятаємо їхні імена. Говоримо про них. Віримо у повернення.

Історія батальйону продовжується у долях його ветеранів, які пройшли важкі бойові випробування, зазнали поранень і подолали тривалий шлях відновлення.

Серед них – наші земляки Віктор Герба, Андрій Воробей, Олег Лужевський та Олександр Діденко. Попри інвалідність внаслідок війни, вони залишаються активними, долучаються до життя громади та власним прикладом демонструють силу духу й здатність рухатися вперед.

Одним із символів незламності 136-го батальйону став Сергій Тумановський – «Туман».

У жовтні 2022 року під час виконання бойового завдання на Донеччині автомобіль, яким Сергій доставляв на позиції боєприпаси та продовольство, підірвався на протитанковій міні. Це було його третє серйозне поранення. Внаслідок вибуху військовослужбовець втратив обидві ноги, праве око та палець на руці.

Під час відновлення Сергій самотійно опанував протези та почав вивчати будову безпілотних літальних апаратів. Разом із 15-річним сином Євгенієм вони зібрали вдома близько двох сотень дронів для українських захисників.

Майже два роки Сергій домагався можливості повернутися до війська. У грудні 2024 року «Туман» знову став до служби у складі 114-ї бригади територіальної оборони.

Сьогодні він працює майстром майстерні БпЛА 136-го батальйону: збирає, програмує та ремонтує українські безпілотники, відновлює і переобладнує трофейні ворожі дрони.

Історія «Тумана» доводить, що сила воїна вимірюється не лише фізичними можливостями, а насамперед силою характеру, відповідальністю за побратимів і готовністю бути корисним своїй країні.

Ще один військовослужбовець батальйону – Максим Бабич – сьогодні очолює Департамент цифрового розвитку та трансформації Міністерства у справах ветеранів України, використовуючи свій досвід уже для розбудови державної ветеранської політики.

Олександр Ільченко виконує обов'язки Баришівського селищного голови; Сергій Щербак – начальник управління освіти, молоді та спорту Баришівської селищної ради; Микола Ковтун – начальник групи з централізованого господарського обслуговування Управління освіти, молоді та спорту Баришівської селищної ради...

Долі військовослужбовців 136-го батальйону склалися по-різному. Частина продовжує службу в батальйоні, частина захищає Україну у складі інших військових підрозділів, а хтось після поранень та звільнення зі служби повернувся до цивільного життя, працює у місцевому самоврядуванні, освіті, спорті чи ветеранській сфері. Водночас звільнені зі служби військовослужбовці не залишаються осторонь – підтримують своїх побратимів, допомагають із необхідним забезпеченням та продовжують робити свій внесок у спільну боротьбу.

Але всіх їх назавжди об'єднує одна сторінка біографії – у найважчий для України час вони стали на її захист.

**Історія 136-го батальйону –
це частина історії Баришівської громади.
Історія мужності. Історія спротиву.
Історія наших людей.**

10 вересня ми згадуємо військовослужбовців 136-го батальйону, які віддали життя, захищаючи Україну, та тих, чия доля досі залишається невідомою.

Для Баришівської громади цей день має особливе значення. Саме тут ще до початку повномасштабної війни працював штаб батальйону. Саме звідси десятки наших земляків пішли захищати Броварщину, Київщину, а згодом – Україну на східних рубежах. Серед них були вчителі й тренери, посадовці й підприємці, учасники АТО, громадські активісти, робітники, батьки й сини. Вони мали різні професії, різний життєвий досвід і різні плани. Але коли Україні знадобився їхній захист – вони стали в один стрій.

Сьогодні наш обов'язок – пам'ятати тих, хто з цього строю вже не повернеться. Підтримувати родини тих, на кого досі чекають. Шанувати ветеранів. І знати історію людей, завдяки яким навесні 2022 року ворог не зміг пройти далі нашою землею.

